Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitivm Perfectionis, Et Virtvtvm Christianarvm

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XVII. In ipsa mysteriorum consideratione tractim etiam nobis procedendum est, neque illa quidem superficialiter & obiter percurrenda. Aliqua proponuntur media, quæ ad hoc vsui nobis erunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

Visual Library

aliarum reliquarũ virtutum opera prompte, facile, & cum voluptate ac iucunditate ſuſcipias: atque hinc colligere poteris, num virtutem iam plane ſis aſſecutus. Vide inquam, num tam tibi gratum ſit deſpici ac contemni, quam iucundum à populo magni pendi & honorari. Atque hæc eſt regula, quam nobis B. P. N. aſſignat, ex Euangelio depromta. Vide num ita tibi arrideat ac placeat ſumma in victu, veſtitu, & lecto paupertas, & quod deteriora quæque quæ domi ſunt in vſum tuum cedant, ac auaro opes, abundantia, & opulentia. Vide denique, num ita læteris mortificatione, ac mundus deliciis, quiete, & voluptatibus. Si ergo ad talem in vnaquaque virtute perfectionem perueniendum ſit, ſatis profecto habebimus, in quo nos, non vna ſolum die, ſed & pluribus, & fortaſſe etiam annis multis exerceamus. *Ad abſolutã indifferentiã euadendũ ſumus.*

Capvt XVII.

In ipſa myſteriorum conſideratione tractim etiam nobis procedendum eſt, neque illa quidem ſuperficialiter & obiter percurrenda. Aliqua proponuntur media, quæ ad hoc nobis vſui erunt.

PErmagni quoque refert, in ipſa myſteriorum diuinorum conſideratione, diutius in vna eademque re permanere, nec obiter præcipitanterque per eadem currere. Plus namque vtilitatis nobis afferet myſterium vnum bene & prout oportet conſideratum & expenſum, quam multa ſuperficialiter ac leui manu inſpecta. Hac de cauſa in exercitiorum libro tanti B. P. N. ipſas Repetitiones facit, vt poſt ſingula exercitia ſtatim, vnam atque alteram eius repetitionem fieri iubeat. quod enim prima vice non inuenitur, fortaſſe inuenietur perſeuerãdo: *quia qui quærit inuenit, & pulſanti aperietur.* *Matth. 7. 8.* Moſes ſemel petram virga feriens, aquã non elicuit, ſed ictu iterato aqua manare incepit. *Num. 20. 11.* Cęcum illum, de quo in Euangelio, ſimul & ſemel Dominus viſu non donauit, ſed paulatim, & per vices. *Senſim dat ſua dona Deus.* Primo namque ſaliuam oculis eius applicuit, rogans num quid videret: reſpondit ille, ſe quidem in confuſo & rudi modo aliquid videre, ſed quid ſit, interſtinguere non poſſe; *Video homines,* inquit, *velut arbores ambulantes.* *Marc. 8. 24.* Tum Dominus denuo manus oculis admouens, eum ita perſanauit, vt & clare videret, & viſa ab inuicem diſtingueret. Sic & in oratione vſu venit, vt dum ſemel atque iterum ad rem eandem redimus, & in ea perſeueramus, ipſa melius & amplius innoteſcat.

Perinde ac dum quis obſcurum aliquẽ locum ingreditur, initio quidem nihil prorſus videt; at, ſi aliquantulum in eo maneat aliquid videre incipit. Particulariter autem ſemper in ipſa rerum quas meditamur conſideratione tam diu nos detineamus oportet, donec plane illuſtremur, veritatem penitus perſpiciamus, & ab ea conuincamur, & id quod facere oportet, reſolute proponamus. *Meditationis finis practica reſolutio.* Hic namq; inter fructus ex oratione eliciendos facile primus eſt; & in eo bene nos fundari oportet, vti ante dicere memini.

Veniamus iam ad media quæ nobis ad myſteria ſic meditanda & ponderanda vſui auxilioque eſſe poterunt. *Cap. 9.* Quando diuinam ſuam lucem Dominus emittit, animęque oculos illuſtrat, tam multa ei conſideranda, & in quibus ſe detineat, occurrunt, vt cum Propheta dicere queat: *Reuela oculos meos, & conſiderabo myſteria & mirabilia de lege tua. Lætabor ego ſuper eloquia tua, ſicut qui inuenit* poſt victoriam *ſpolia multa.* *Pſal. 118. 18. & 162.* Qui ſecundus locus declarat & explicat primum. Sic Beatus Franciſcus & Auguſtinus dies noctesque integras breuium illarum ſententiarũ, *Nouerim te, nouerim me,* &c. *Deus meus & omnia,* conſiderationi impendebãt. Quæ orãdi ratio nõ abſimilis eſt illi, q̃ beatos illos cœli ciues in cœlo vſurpare

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Iſa.6.3.

ait Iſaias, qui in diuinæ illius Maieſtatis contemplatione ſuſpenſi, inceſſanter ac perpetuo canunt, & identidem repetunt, *Sanctus, ſanctus, ſanctus.* Idem & Ioannes in Apocalyſi facere ait prodigioſa illa animalia, ante thronum Dei ſtantia,

Apoc.4.8.

Et requiem, inquit, *non habebant die ac nocte, dicentia, Sanctus, ſanctus, ſanctus, Dominus Deus omnipotens, qui erat, & qui eſt, & qui venturus eſt.*

Verum vt eo perueniamus, faciamus oportet quod à parte noſtra faciendum eſt; aſſueſcamus ſcilicet diu myſteriorum ipſorum conſiderationi inſiſtere, ſingularia quæ in iis occurrunt bene expendendo, & minutim enucleando; & multo tempore hac in re nos exerceamus.

2.p. Alphab. 76. litt. D. & Alphab. 77. litt. Z.

Vnde etiam Gerſon, vnum de præcipuis, quæ ad orationem bene faciendam, adhibere poſſumus mediis, quodque nobis huc valde conferet. Continuum eſſe ait eiuſdem exercitium. Non eſt id autem huiuſmodi, vt verbis & argumentis doceatur, vt multis auditis concionibus ac diſcurſibus, aut varios de orandi modo conſcriptos tractatus legendo addiſcatur, ſed manu operi admouenda, & in eo nos exercendo.

Oratio non praeceptis, ſed exercitatione diſcitur.

Quando ſuum mater aliqua filiolum docere vult incedere, horam integram non impendit dandis præceptis, quæ ei in incedendo obſeruanda ſunt, dicendo, vt modo ſic, modo aliter pedes figat; ſed ipſum potius in eundo exercet, & reipſa facit incedere: atque hoc demum pacto puer incedere diſcit & aſſueſcit. Hæc itaq; vnica ſcientiæ huius addiſcendæ eſt ratio.

Et licet verum ſit, ad donum orationis, ac aliud quodcunque ſupernaturale impetrandum, nullum exercitium per ſe ſufficere; ſed à liberali & gratuita Domini manu ipſum deſcendere debere:

Prou.2.6.

quia Dominus dat ſapientiam, & ex ore eius prudentia & ſcientia, nihilominus diuina eius maieſtas exigit, vt in eo ipſi tali modo nos exerceamus, tanquam ſi hac ſolum via & medio ipſum impetrare deberemus.

Deus exigit cooperationem creaturæ.

quia *diſponit omnia ſuauiter*; hinc opera gratiæ diſponit conformiter, & ad modum naturalium & ſicut reliquæ ſcientiæ atque artes exercitio acquiruntur, ſic etiam hanc exercitio nos cupit edocere. Atque vt cytharam continenter pulſando quis fit cytharedus, aſſidue incedendo puer incedere diſcit; ita ſemper orando, perfecte orandi habitum ſibi homo comparat. Atque hanc eſſe rationem ait Gerſon, cur hodie tam pauci contemplatiui inueniantur, quod ſcilicet hoc exercitium hodie in vſu non ſit. In priſcis illis Monaſteriis tam multos inuenire viros erat, orationis & contemplationis ſtudio inſignes: hodie vero vix vnum reperias, qui donum habeat orationis.

Si autem de contemplatione apud eos ſermo fit, non minus attoniti ſtupent, quam ſi quem peregrina & barbara loquentem lingua, aut metaphyſicas aliquas quæſtiones tractantem audirent, quæ non intelligunt. Rei huius cauſa eſt, inquit, quod olim ſancti illi Monachi aſſidue ſe in oratione exercerent; & quos de nouo admittebant tyrones, ſtatim huic exercitio applicarent, &, vt ipſum ſibi familiare redderent, omnimodis allaborarent: ſicut tum in S. Pachomij, tum in aliorum ſanctorum Monachorum Regula legere eſt. Vnde Monaſteriis omnibus veluti maximi momenti rem Gerſon ſuadet, vt ſpirituales aliquos, doctos, & in oratione exercitos viros habere procurent, qui nouitiis Religionem primum ineuntibus iam inde ab initio orandi methodum tradant, & quo ſe in oratione modo exercere debeant, præſcribant.

Beatus vero Pater noſter adeo monitum hoc cordi habuit, & in ſuis conſtitutionibus paſſim inculcauit, vt non modo in principio in Domibus probationis, aliquem eſſe iubeat, qui Nouitios hunc orandi modum doceat, ſed in ſingulis etiam Collegiis ac Domibus Societatis quendam rerum ſpiritualium Præfectum deſignari, qui videat quomodo vnuſquiſque in orationis exercitio ſtudioque ſe habeat ac proficiat: quod per-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

permagni rem illam ponderis eſſe intelligeret.

Amor Dei reddit orationem facilem.

Eſt & aliud, quod ad continuationem huius exercitij, & ad in eo perſeuerandum ac permanendum non mediocriter adiuuabit, magnopere ſcilicet erga Deũ & ſpiritualia affici. Sic de ſe teſtabatur

Pſal.118.97.

Pſalmiſtes, dum diceret, *Quomodo dilexi legem tuam Domine? Toto die & nocte meditatio mea eſt*: in ea inquam meditanda omnis mea voluptas ſita & gaudium.

Pſal.118.47.

Et meditabar in mandatis tuis quæ dilexi. Si porro & nos Deum ex toto corde diligeremus, libenter noctu & interdiu de eo meditaremur, atque ita nunquam nobis meditandi materia deeſſet. Quam porro mater de filio, quem tenere diligit, libenter cogitat; quam etiam parum longe petitis mentis diſcurſibus & conſiderationibus opus habet, vt eiuſdem recordatione ſe oblectet? ſtatim namque ac de illo loquitur, omnia illius introrſum viſcera commouentur, & ſine vlterioribus diſcurſibus ac conſiderationibus lachrymæ illi ex oculis prorumpunt.

Amor memoriam excitat, & affectum mouet.

Hinc ſi apud viduam de coniuge eius defuncto, quem maxime amabat, agere incipias, ſtatim eam illacrymantem & ſuſpirantem videbis. Si itaque tantum poteſt amor naturalis, (quid dico amor naturalis? imo ſi etiam laſciuus & venereus amor ita ſæpe amantem, vt videmus, abſorbere ſolet, vt is nonniſi de re amata cogitare poſſe videatur) quanto magis ipſe ſupernaturalis erga infinitam illam Dei bonitatem & pulchritudinem amor id facere poterit. Longe namque potentior eſt gratia, quam aut natura, aut culpa. Si Deus vnicus & omnis theſaurus noſter foret, ſtatim verſus illum

Matt.6.21.

totum animi noſtri deſiderium & cor raperetur: *vbi enim eſt theſaurus tuus, ibi eſt & cor tuum.* Libenter id quiſque animo voluit & agitat, quod amat, & quo delectatur. Hac de cauſa de forti muliere

Prou.31.18. Pſal.33.9. Guſtus & viſus ſcienti-

ait Spiritus ſanctus, *Guſtauit & vidit.* Necnon, *Guſtate & videte, quoniam ſuauis eſt Dominus.* Guſtus quippe & delectatio præcedit viſum, viſus vero maiorem delectationem & amorem intenſiorem cauſatur.

cem iuuant.

Hinc etiam S. Thomas,

2.2.q.180. art.7.ad1.

hac de re agens contemplationem amoris eſſe dicit filiam, quod vnicus fons & origo illius ſit amor. Addit inſuper, finem illius eſſe amorem: ex eo enim quod Deum quis amet, ad eum meditandum, cogitandum & contemplandum emouetur; & quo magis perſpicit & profundius contemplatur, eo etiam maiori erga ipſum dilectione fertur. Quæ enim ex ſe bona ſunt, ſi inſpiciantur etiam contemplando, nos ad ſui amorem inuitant;

Amor contemplationis mater & finis.

& quo diutius ea nos & diligentius inſpicimus, hoc etiam ea amamus magis, & maiori ex eorum contemplatione & amore gaudio profundimur.

Capvt XVIII.

Oſtenditur clare per praxin, quomodo in noſtra ſit manu ſemper bonam orationem inſtituere, & aliquem ex eadem fructum capere.

ORatio ſpecialiſſima & extraordinaria, de qua ante locuti ſumus,

Cap.4. & ſeqq.

ſingulare & particulare quoddam Dei donum eſt, quod ipſe indiſcriminatim & paſſim omnibus nõ elargitur, ſed ei duntaxat cui dare voluerit: at ordinariam ac ſimplicem orationem mentalem, de qua agendum modo, omnino nemini Dominus derogat. Vnde grauiter errant nonnulli, qui ideo ſe orationem facere

Orationis donum Deus nulli denegat.

non poſſe, & eidem habendæ ineptos eſſe credunt, quod ſublimem & opulentam illam orationem & contemplationem non ſunt aſſecuti; cum tamen alia illa orandi ratio & bona ſit, & inprimis fructuoſa, & illius adminiculo ad ipſius perfectionis culmen poſſimus pertingere, atque adeo ipſa, ſi ſublimem & elatam illam nobis Dominus dare voluerit,